
Psi-Fi

PAULI KOLA

Pauli Kola

Psi-Fi

© 2023 Pauli Kola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-56-8326-7

ENSIMMÄINEN LUKU

Oli kesäinen sunnuntaipäivä Helsingin Yliskylässä. Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta. Teemu ja Valtteri olivat hetki sitten kotiutuneet edellisen yön bileistä ja palailivat nyt todellisuuteen apunaan Teemun lempein soittolista, sekä Ananas-Jaffasta ja Viru Valgesta sekoitetut drinkit.

Valtteri löhösi sohvalla ja Teemu makasi lattialla paksun itämaisen mattonsa päällä. Hän oli perinyt maton mummultansa ja se oli oikeastaan ainoa hänen omistamansa esine josta luopuminen olisi ollut hänelle tuskallista. Matto oli kulkenut hänen mukanaan koko hänen itsenäisen elämänsä ajan ja se oli matkan varrella nähnyt monia seikkailuja.

Eilinen seikkailu oli alkanut parilla oluella ja asiallisella jutustelulla, jatkuen pilven polttamisella ja astetta syvällisemmällä keskustelulla. Välissä drinkit ja kuppi kahvia musiikin kuuntelun lomassa. Sitten pienet viivat amfetamiinia ja siirtyminen baariin. Baarissa tupakanpoltoa, hidasta lonkeron juomista ja lennokasta keskustelua. Välillä jointti kulman takana ja valomerkin jälkeen isot viivat ja siirtyminen illan päätapautumaan, eräässä Vallilan teollisuusalueen pimeässä kellarissa järjestettyihin konemusabileisiin.

Bileissä nautiskeltiin aistipommituksesta, eikä paljoakaan seurusteltu. Pojat törmäsivät kahteen vastaavista tapahtumista tutuksi tulleetseen kaveriinsa, mutta nämä eivät pystyneet muuhun kuin jauhamaan purkkaa konemaisesti ja seuraamaan ympärillään tapahtuvaa näytöstä sieluttomin silmin.

Bileissä pyöri myös kaksi ihanaa haltijan näköistä streittarityttöä, joita pojat yrittivät parhaansa mukaan lämmittää. Nämä kuitenkin suhtautuivat kamapäihin vain ystävällisen holhoavasti, eivätkä halunneet ryhtyä tutustumaan sen syvemmin.

Valtteri naurahti sohvalla “Oliks Lissulla pienet vainot vai mitä? Supon agentit perässä ja kaikkee.”

Paikalle oli ilmaantunut myös poikien vanha kaveri Lissu. Tämä oli kertonut sekavaa tarinaa siitä kuinka hänet on värvätty mukaan huippusalaaiseen maanalaiseen projektiin, jonka on tarkoitus kehittää teknologia ajassa matkustamiseen.

Lissulla oli vaikeuksia saada muotoiltua edes yksinkertaisia lauseita, eikä hän reagoinut poikien rauhoitteleviin puheisiin mitenkään. Teemulla ja Valtterilla oli itselläänkin täysi työ pysyä nahoissaan, mutta he yrittivät kuitenkin vedota Lissun järkeen ja sanoivat hänelle suoraan että hän sekoilee.

“Just noin teidän halutaankin uskovan!” oli Lissun vastaus poikien loogisiin vastaväitteisiin.

Sitten Lissu kaivoi käsilaukustaan kaksi upouutta älypuhelinta ja halusi välttämättä antaa ne pojille. Teemu ja Valtteri eivät puhelimia halunneet, mutta ottivat ne kuitenkin talteen, koska epäilivät että Lissu muuten vielä heittäisi ne jollekin tuntemattomalle hiipparille, eikä saisi niitä enää koskaan takaisin.

“Kelaa jos se menee töissä selittää jotain sellasta.” jatkoi Valtteri.

“No älä muuta sano.” vastasi Teemu “Pitää soittaa sille, että sen täytyy nyt pitää vähän taukoo aineista ja että sen ei kannata huomenna mennä duuniin ollenkaan, vaan lepää nyt vaan kunnolla pari päivää.”

Lissu työskenteli hiljattain Microsoftille myydyssä Nokian matkapuhelinyksikössä ja vastasi siellä kehitysvaiheessa olevien laitteiden jakelusta yhtiön sisällä. Nämäkin puhelimet jotka Lissu oli pojille antanut vaikuttivat olevan jotain uutta mallistoa.

Teemua kadutti ettei hän ollut ottanut asiakseen saattaa Lissu taksiin ja lähettää hänet kotiin nukkumaan. Pojat olivat itsekin olleet niin täpinöissä etteivät olleet jaksaneet stressata asioista jotka silloisessa mielentilassa olivat tuntuneet pikkuseikoilta, tai jopa huvittavilta. Nyt Teemu kuitenkin ymmärsi että Lissu oli ollut niin pihalla ettei se enää ollut terveellistä.

Teemu painoi päänsä tyynyyn ja sulki silmänsä. Hänestä tuntui ettei menisi kovinkaan kauaa ennen kuin hän saisi nukuttua. Parhaassa tapauksessa hän heräisi parin tunnin kuluttua syömään jotain pientä.

Sitten hän voisi löhötä sohvalla ja töllöttää telkkaria, kunnes ryhtyisi taas nukkumaan. Huomenna olisi sitten uusi päivä.

Teemu oli ollut pari kuukautta työttömänä ja juuri nyt hän oli enemmän kuin tyytyväinen siihen ettei hänen tarvinnut huomenna herätä töihin. Hänestä tuntui että tällaiseen joutilaaseen elämään olisi helppo tottua. Hän oli juuri aikeissa vaihtaa jalkaansa mukavat verkkarit, kun ovikello soi.

Ensin Teemu ajatteli ettei reagoisi mitenkään, koska kenenkään tutun ei pitänyt olla tulossa kylään, eikä juttuhetki mormonien kanssa myöskään kiinnostanut häntä. Lopulta hän kuitenkin päätti vääntäytyä ylös ja käydä sentään katsomassa kuka on pyrkimässä sisään.

Teemu kurkisti ovisilmästä ja näki porraskäytävässä kaksi poliisia univormuissaan. Hänen väsymyksensä oli hetkessä poissa.

“Ei vittu.” Teemu kuiskasi Valtterille. “Siel on kytät.”

“Ai mitä? Ei voi olla!” vastasi Valtteri.

“Ole hiljaa! Ehkä ne menee pois.”

Pojat odottivat henkeään pidätellen. Ovikello soi uudestaan, kului hetki ja lukkoon työnnettiin avain. Ovi aukesi ja poliisit marssivat eteisen läpi suoraan Teemun matolle. Paksupohjaisissa varsi-kengissään ja keskivartaloa pullistavissa suojaliiveissään, muutenkin pitkät ja lihaksikkaat miehet tuntuivat täyttävän koko huoneen.

Toinen poliiseista oli kalju ja toisella oli lyhyt vaalea siilitukka. He katselivat vakavina ympärilleen. Selvästikin vuosien kokemus vaikeiden tilanteiden haltuunottamisesta oli opettanut heille kuinka rankkojen ja väkivaltaisten tyyppien kanssa toimitaan. Siihen verrattuna Teemun ja Valtterin käsitteleminen tulisi olemaan lastenleikkiä.

“No niin, ollaanhan täällä hereillä.” sanoi siilitukkainen poliisi.

“Ette te voi tolleen vaan tulla sisään!” protestoi Valtteri “Onks teillä kotietsintäluupa?”

“Kyllä kyllä ja kaikkea sanomaasi voidaan käyttää sinua vastaan ja sinulla on oikeus yhteen puhelinsoittoon.”

Kalju poliisi jäi eteisen ovensuuhun estämään mahdollisen epätoivoisen pakoyrityksen ja siilitukka ryhtyi tutkimaan asuntoa. Hänen

työnsä oli helppoa, koska eilisen illan kattauksen tähteet olivat avoimesti levällään keittiön pöydällä.

Pöydällä seisoivat vuosien käytössä läpeensä tummunut perusmallinen muovinen vesipiippu. Sen vieressä oli keskeltä taitetun postikortin päällä kasa pieneksi rouhittua kukkaa. Pöydällä oli myös Pink Floydin Dark Side of the Moon -levyn kotelo, jota pojilla oli tapana käyttää alustana amfetamiinia imutellessaan. Kotelo oli naarmuinen ja nuhruinen, mutta amfetamiiniä sen päällä ei juuri nyt ollut, koska pojat olivat eilen vetäneet kaiken viimeiseen muruun asti.

Huonetta tutkiva poliisi otti levykotelon käsiinsä, tarkasteli sen naarmuuntunutta pintaa, haistoi sitä varovasti ja totesi “Mikä siinäkin on että kaikkien hörhöjen kämpillä pyörii nää samat levyt? Pitäis varmaan joskus kuunnella.”

“Niin pitäisikin.” kommentoi Valtteri uhmakkaasti.

Suuraavaksi poliisi suuntasi suoraan Teemun vaatekaapille ja avasi sen oven, paljastaen kolme kannabiskasvia jotka olivat hyvää vauhtia lähestymässä kukintovaihetta. Niiden lisäksi kaapin ylähyllyllä oli myös iso lasipurkillinen polttovalmista kukkaa edellisestä sadosta.

“Vai tällaista. Laittakaas kundit takit niskaan, nyt mennään kamarille.” siilitukkainen poliisi sanoi. “Ja puhelimet tänne. Ette tarvitse kuin bussiliput ja röökkit.”

“Noi ei kyllä ees ole meidän.” sanoi Teemu vaisuna, kun siilitukka poimi mukaansa Lissulta saadut puhelimet. Poliisi ei reagoinut mitenkään hänen protestiinsa, joten Teemu arveli että lisäselvitykset olisivat turhia.

Siilitukkainen poliisi pakkasi kukat, kasvatuslamput ja cd-levyn kahteen isoon mustaan jätessäkkiin. Teemu laskeskeli mielessään lamppujen hintaa ja mietti saisiko edes levynsä vielä joskus takaisin.

“Kai te nyt tajuatte ettei kolmella kukalla mitään huumerinkiiä pyöritetä?” yritti Valtteri vielä selittää.

“Selvitetään nämä hommat sitten asemalla.” vastasi kalju poliisi “Nyt mennään, ei varmaan tarvitse pistää rautoja? Olette sen verran fiksuja?”

Poliisit johdattivat pojat talon eteen parkkeeratun poliisipakun takaosaan. Kalju poliisi löi oven kiinni ja hetken kuluttua auto lähti liikkeelle.

Tilanne oli Teemulle siinä mielessä tuttu, että hän oli kaksi kertaa aikaisemminkin ollut maijan kyydissä. Kerran hänet oli kyyditetty poliisiasemalle, kun hän oli kaksitoistavuotiaana jäänyt kiinni karkin näpistämisestä ja toisen kerran hänet oli korjattu talteen, kun hän oli muutama vuosi sitten lukion loppumista juhliessaan hetkeksi nukahnut Hietaniemen hiekkarannalle.

Tällä kertaa tilanne oli kuitenkin vakavampi. Teemu ei ollut enää alaikäinen, eikä hän kaivannut tietoihinsa merkintää huumorikoksesta. Se näyttäisi pahalta jopa niissä työpaikoissa joihin hän saattoi kuvitella hakevansa. Omaa kohtaloaan miettiessään hän samalla ymmärsi että Valtterin tilanne oli vielä huonompi, koska tämä opiskeli kauppakorkeakoulussa ja aikoi tehdä tosissaan uraa työmaailmassa.

"Mitäköhän tässä käy?" mietti Teemu ääneen. "Ei meille varmaan voi tulla kun jotkut ihan pienet sakot. Eihän me olla oikeesti tehty käytännössä mitään. Mutta mistä ne sai päähänsä tulla mua juuri nyt ratsaamaan? Onks se naapuri lopultakin päättäny polttaa mut, vai onks se yks vitun pentu kelle mä menin tyhmänä heittään sen yhden vitun nupun kärehtäny kotona? Enhän mä ole aikoihin poistanu kuin Bonalle ja Kalelle ja ei kai ne nyt musta mitään kertois, vaikka ne olis ite jääny kiinni?"

"No sakothan sulle tulee siitä pössystä, siitä ei pääse mihinkään, mutta jos ne ottaa meiltä seulat niin sieltä löytyy vähän muutakin."

"Perkele niin.. No mitä me sanotaan siitä peristä?"

Teemu halusi uskoa, ettei missään tapauksessa kertoisi poliiseille keneltä oli eilisen amfetamiinin ostanut. Samalla hän kuitenkin pelkäsi että voisi murtua. Hän oli kuullut tarinoita siitä kuinka poliisit osaavat psyykاتا kuulusteltaviansa.

Teemulla kävi mielessä, että oli oikeastaan yllättävää että heille annettiin näin hyvä tilaisuus sopia keskenään minkälaisen tarinan he kertovat kuulustelussa. Se antoi hänelle toivoa etteivät heihin

kohdistettavat syytteet tulisi olemaan kovinkaan vakavia. Mutta he olivat kuitenkin matkalla poliisiasemalle, joten pelkästä sakkolapulla kuitattavasta pikkuasiasta ei ilmeisesti ollut kyse.

Valtteri oli kehittänyt mielessään tarinan. "Sanotaan että me oltiin diskossa ja nähtiin kun joku arabin näköinen tyyppi myi jonkun pussin jollekin jatkälle ja että me ostettiin siltä ne kamat. Sanotaan että me ei olla kuin kaksi kertaa elämässä vedetty piriä ja että meillä ei edes ole ketään omaa diileriä."

"Mut ei me saada mitenkään kerrottua samaa tarinaa jos ne kysyy yhtään mitään yksityiskohtia. Parempi vaan ettei sanota yhtään mitään, nii pahin mitä ne voi tehdä on että ne pitää meitä putkassa jonku kolme päivää."

"Haluatko sä oikeesti maata sellissä kolme päivää tekemättä mitään? Ei kuule ole ihan helppo rasti."

"Käräytätkö sä sitten mielummin Hassen?"

Ennen kuin pojat pääsivät suunnitelmissaan pidemmälle, alkoi auto keinua ja renkaiden alta kuului ratinaa, joka viittasi siihen että he olivat kääntyneet pienelle hiekkatielle.

"Mihin ne oikein luulee kускаavansa meitä?!" ihmetteli Valtteri.

"Kato Kiinameininkiä, narkkarit hiekkakuopalle ja pikaoikeudenkäynti."

"Tosi hauskaa..."

"Hei me ollaan Suomessa. Ei täällä tehdä ihmisille mitään älyttömiä juttuja. Tää on oikeusvaltio."

Auto pysähtyi ja kohta kaljupäinen poliisi avasi oven. "No niin, herrat on hyvät ja nousee kyydistä."

Teemu astui ulos autosta ja havaitsi olevansa pienellä metsäaukiolla, jonka laidalla oli rapistunut autio teollisuushalli. Hallin seinät olivat täynnä suttuisia graffitteja ja sen ikkunat oli rikottu. Hallin edustalla oli hiiltynyt nuotiopaikka ja sen ympärillä roskia ja kasaan rutistettuja oluttölkkejä.

Hallin ovella seisoj tupakoimassa noin viisikymmentävuotias, farkkuihin ja kuluneeseen ruskeaan nahkatakkiin pukeutunut iso-

kokoinen parrakas mies. Tämän rankka ulkonäkö oli sellainen, että Teemu arveli mielessään että tämä varmaankin työkseen joko rikkoi tai puolusti Suomen lakeja.

“Ja eikun peremmälle.” kehoitti siilitukkainen poliisi. Pojat tottelivat käskyä ja kävelivät nahkatakkisen miehen pistävän katseen edestä sisälle hämärään halliin.

Nahkatakki liiskasi tupakkansa kenkensä alle ja käveli poikien luokse. “Etsivä Kari Virta Suojelupoliisista.” tämä sanoi ja vilautti virkamerkkiänsä niin nopeasti ettei kumpikaan pojista ehtinyt lukea siitä sanaakaan.

“Sä et voi olla tosissasi!” puuskahti Valtteri. “Luuletko sä tosiaan että me ollaan jotain isoja tekijöitä, tai että me edes tunnetaan ketään sellasta?”

“Hiljaa, nyt puhun minä.” vastasi Virta painokkaasti.

“Tässä ei ole enää mitään järkeä! Siis kuvittelet..”

“Turpa kiinni!” karjaisi Virta ja runnoi Valtterin rinnuksista seinää vasten ja tuijotti tätä hetken lähietäisyydeltä silmiin. Sitten hän irrotti otteensa ja astui askeleen taaksepäin. Teemu seurasi vierestä hiljaisena ja toivoi että Valtterikin tajuaisi tukkia suunsa.

Virta antoi poliiseille merkin. Nämä vetivät pistoolinsa kotelosta ja osoittivat niillä suoraan poikien otsiin.

Teemu ei voinut uskoa mitä oli tapahtumassa. Lyhyen hetken hän oli ajatellut että kyseessä oli pakko olla erehdys, hullu tosi-tv, tai jokin älytön käytännön pila, mutta nyt hän ymmärsi että tilanne oli harvinaisen todellinen.

“Mitäköhän teidän kanssanne pitäisi tehdä?” kysyi Virta itseltään “No mietitään. Te ilmeisesti olitte viime yönä puheissa erään Liisa Mäkelän kanssa? Mitä hän täsmälleen kertoi teille?”

“Ei se mitään sanonu.” vastasi Teemu ja pani itsekin merkille että hänen äänensä kuulosti ohuelta ja väriseltä. “Jotain se höpötti jostain vitun projektista ja ajassa matkustamisesta ja sit se heitti meille yhet puhelimet. Ja se oli sitten siinä.”

“Jai siinäkö kaikki? Varmastiko?” Virta katsoi Teemua tiukasti silmiin.

“Joo joo, ei sen jutuista edes meinannu saada selvää kun se oli niin pihalla.”

“Ettekä ole kertoneet tästä kenellekään?”

“No ei olla!”

Virta antoi taas merkin poliiseille. Nämä käänsivät pojat ympäri ja työnsivät heidät vasten karheata betoniseinää. Sitten poliisit painoivat aseittensa kylmät piiput kiinni poikien takaraivoihin.

Teemu ei voinut vielääkään uskoa että poliisit olivat tosissaan. Eiväthän he olleet mitään muuta kuin hetken aikaa jutelleet yhden sekavan Lissun kanssa. Eiväthän he tienneet yhtään mistään yhtään mitään. Eihän tällaista oikeasti tapahtunut.

Teemu sanoi “Eiks olis ollut fiksumpi vaan antaa meidän olla? Sit me ei oltais noteerattu mitenkään sen Lissun juttuja ja oltaisiin unohdettu koko homma ihan hetkessä.”

Virta naurahti kuivasti “Siis tää jätkä ihan oikeasti kuvittelee voivansa opettaa meitä!”

Teemu näki silmäkulmastaan että Valtteri joutui kyykistymään lattialle pahoinvoivana.

Virta kysyi poliiseilta “Mitä sanotte, onkohan nämä sellaisia poikia jotka osaa pitää suunsa kiinni?”

Kaljupäinen poliisi vastasi “Mä olen vähän kahden vaiheilla niiden kanssa.”

“Niin minäkin, pitäisikö ne kuitenkin lopettaa?” sanoi Virta.

Siilitukkainen poliisi mietti ikuisuudelta tuntuvan hetken ja sanoi sitten “Annetaan niille mahis.”

Virta kysyi pojilta “Mitä sanotte kundit, osaatteko te pitää turpanne kiinni asioista?”

“Joo, joo, kyllä osataan!” lupasi Valtteri.

“Kyllä!” säesti Teemu.

Virta sanoi “No te saatte tilaisuuden, toivottavasti en joudu katumaan. Kääntykää ympäri.”

Poliisit laskivat aseensa ja astuivat pari askelta taaksepäin. Teemu kääntyi ympäri. Jostain kumman syystä häntä oli alkanut hymyilyttää.

Virta huomasi sen heti “Mikä naurattaa?! Etkö sinä ymmärrä että nämä ovat ihan oikeita aseita ja että kun sulle pannaan nappi otsaan, niin se on sitten game over?”

“Tää on vaan niin älytön tilanne..”

Valtterikin oli kääntynyt ympäri. Hän nojasi polviinsa ja hengitti syvään.

Virta sanoi “Eli tilanne on nyt sellainen, että te tiedätte asioista enemmän kuin teidän pitäisi, mutta ette kuitenkaan aivan liikaa. Mutta teidän täytyy nyt saman tien ymmärtää että tämä ei totisesti ole mitään leikkiä.”

“Ollaan me se jo tajuttu.” vakuutti Valtteri.

Virta katsoi poikia haudanvakavana. “Minä todellakin toivon niin. Koska ihmisiä katoaa joka vuosi jäljettömiin ja juuri teidän kaltaisia tavallisia nuoria kundeja kuolee vähää väliä huumeiden yliannokseen.”

Virta antoi sanojensa vaikuttaa hetken ja jatkoi sitten “Te olette nyt mukana erittäin salaisessa ja huipputärkeässä projektissa, halusitte sitä tai ette. Kannattaa kuitenkin haluta, koska vaikka te ette voi sitä vielä käsittää, on tässä projektissa mukana oleminen erittäin kova juttu. Paljon kovempi kuin mikään huumehörhöjen ja ituhippien kanssa sekoileminen.”

Teemu möläytti mitään ajattelematta ensimmäisen kysymyksen joka hänen mieleensä tuli “Onks tässä nyt sitte ihan oikeesti kyse siitä että joku yrittää kehittää tapaa matkustaa ajassa?”

Virta katsoi häntä ärsyyntyneenä keskeytyksestä, mutta vastasi kuitenkin.

“Niinhän se Mäkelä taisi teille laverrella.. No mitä luulet? Onko se sinun omasta mielestäsi mahdollista? Saatte nähdä, käyttäkää omaa järkeänne. Juuri nyt on sitä parempi mitä vähemmän te tiedätte yhtään mistään. Tässä vaiheessa teidän tarvitsee tietää vain, että te olette nyt projektin yhden solun jäseniä. Sitten kun nähdään oletteko te isoja poikia, mietitään mitä kaikkea teille voi kertoa.

Te tapaatte ensi viikolla solunne johtajan Mika Kirveen. Hän antaa teille kaiken tiedon jonka te tarvitsette ja te tottette häntä täydellisesti. Korostan sanaa täydellisesti. Ja jos te hoidatte hyvin ne tehtävät joita hän teille antaa, saatte te lisää vastuuta ja tämä voi olla teidän kannaltanne erittäin hyvä juttu.

Te ette tietenkään puhu tästä kenenkään muun kuin toistenne kanssa. Ja kun puhutte, täytyy teidän olla sataprosenttisen varmoja siitä ettei kukaan kuuntele teitä salaa. Ette siis rupea edes kännissä avautumaan kenellekään, vaikka kuinka tekisi mieli. Muuten joku aivan perkeleesti minua ilkeämpi mies tulee vierailulle teidän luoksenne.

Ja aineista puheenollen: te ette jatkossa hanki itsellenne mitään huumeita. Alkoholista voitte käyttää vapaasti ja tupakkaa saatte polttaa niin paljon kuin huvittaa. Mutta huumeiden ostaminen on teidän osaltanne lopussa.”

“Mä arvasin tän.” mietti Teemu itsekseen “Tää projekti mikälie on varmaan kova juttu, mut vitun tylsää olla kokonaan ilman mitään kamoja.”

Virta ei kuitenkaan ollut vielä lopettanut. “Te tulette kuitenkin lähiaikoina saamaan enemmän kuin tarpeeksi huumeita. Itse asiassa huumeiden nauttiminen tulee olemaan teidän tärkein tehtävänne. Senhän luulisi teiltä kundeilta luonnistuvan.”

Virta kaivoi taskustaan pienen muovipussin, jossa oli kellertävää jauhetta ja ojensi sen Teemulle.

“Ja tästä tämä lysti nyt alkaa. Vedätte tuon nassuihin tämän illan aikana.”

“Mitä vittua? Tätä mä en todellakaan arvannut.” ajatteli Teemu ottaessaan pussin vastaan.

Virta sanoi Valtterille “Seuraavaksi sinä jatkat elämääsi niinkuin mitään ei olisi tapahtunut.” hän käänsi katseensa Teemuun “Ja sinä taas menet heti huomenna työhaastatteluun. Tässä on puhelinnumero johon soitat nyt ensi tilassa ja sovit ajan.”

Virta ojensi Teemulle pienen muistilapun.

“Töissä sinä tapaat ensimmäisenä työpäivänäsi johtajanne Kirveen, joka sitten ottaa vastuun kaikesta.”

Virta haki poliiseilta Lissun pojille antamat kännykät. “Nämä ovat nyt teidän henkilökohtaiset puhelimenne. Pidätte niitä aina mukanne. Teidän täytyy olla tavoitettavissa 24 / 7.

Ja siinä alkaakin olla kaikki. Tämän illan saatte ottaa rennosti, mutta huomisesta alkaen olette aivan perkeleen skarppeja. Jatkossa minä en ole teidän kanssanne missään tekemisissä. Otatte minuun yhteyttä vain jos tapahtuu jotain hengenvaarallista.”

Virta piti pienen tauon “Kysymksiä?”

Pojat olivat hiljaa.

“Hyvä. Eli kysytään nyt vielä kaikista tärkein: mikä minun nimeni on?”

Kumpikaan pojista ei pystynyt muistamaan Virran nimeä. He katselivat toisiansa neuvottomina.

“Etsivä Kari Virta! Painakaa nyt edes se päähänne! Ei hyvältä näytä jos te ette pysty edes yhtä helppoa nimeä muistamaan. Voitte olla varmoja että tällaiset seikat vaikuttavat minun arviooni teistä. No ei voi mitään. Lähin bussipysäkki on viidensadan metrin päässä ovesta suoraan eteenpäin. Onnea.”

Odottamatta vastausta Virta käveli ulos hallista ja poliisit seurasivat hänen perässään. Kohta pojat kuuliivat poliisiauton ovien sulkeutuvan ja sitten se rullasi pois pihasta.

Pojat kasailivat itseään jonkin aikaa ja kävelivät sitten bussipysäkillä. Matkalla pysäkillä Teemu yritti soittaa Lissulle, mutta tämän puhelin ei ollut tavoitettavissa.

Kohta bussi tuli ja pojat menivät istumaan sen viimeiselle penkkiriville. Sitten Teemu alkoi lopultakin voida pahoin. Bussin heilunta tuntui hänestä epämiellyttävältä ja häntä pyörrytti ja oksetti. Tapahtumat hallissa olivat edenneet niin nopeasti ettei Teemu ollut ehtinyt kunnolla säikähtää, mutta nyt hänen sydämensä hakkasi, hänen

lihaksensa tärisivät ja hänen otsansa oli hiessä. Hän joutui nojaamaan taaksepäin ja sulkemaan silmänsä helpottaakseen oloansa.

Kotona Yliskylässä Teemu soitti heti ensitöikseen Virran antamaan puhelinnumeroon. Sieltä vastasi asiallinen mieshenkilö, jonka kanssa Teemu sopi työhaastattelun huomiselle iltapäivälle. Kävi ilmi että työpaikka oli Microsoftin pääkonttorissa Keilaniemessä, mutta vasta puhelun jälkeen Teemu tajusi ettei ollut tullut kysyneeksi mihin tehtävään häntä oltiin palkkaamassa. "No se selviää sitten huomenna." hän ajatteli.

"Mä tarvitsen nyt jotain." totesi Valtteri. "Kokeillaan sitä pulveria saman tien."

Teemusta olisi ollut parempi ensin keskustella äskeisistä tapahtumista ja seuraavasta peliliikkeestä, mutta hän kaivoi kuitenkin Virralta saadun pussin esiin. Hän teki pulverista pienet viivat ja imaisi toisen niistä nenäänsä. Väliättömästi hän maistoi suussaan imelän maun.

Teemu tunsi rentoutuvansa ja tajusi kuinka läpikotaisen jännittynyt hän oli vielä hetki sitten ollut. Hänestä tuntui että hän oli ollut pienessä paketissa päänsä sisällä ja hän ymmärsi viimeisen parin tunnin ajan pyörittäneensä mielessään kaikenlaisia vaihtoehtoisia tulevaisuusskenaarioita ja huolehtineensa asioista joihin ei voinut mitenkään vaikuttaa. Nyt kaikki stressaaminen tuntui turhalta ja sen tilalla oli syvempi mielihyvä kuin mitä Teemu oli koskaan elämässään kokenut.

Valtterikin oli vetänyt viivat ja katsoi Teemua silmät pyöreänä. "Ei vittu, me saatiin joltain kytältä elämän parhaat setit. Onks tässä enää mitään järkeä?"

Teemulla kesti hetki tajuta, että hänen pitäisi ilmeisesti vastata Valtterille. "No ei ole järkeä ei. Ja tuliks meistä nyt sitten ihan oikeasti jotain vitun salaisia agenteja?"

"Sitä mäki ajattelin, että kenenköhän piikkiin me nyt oikeestaan tehdään hommia? Kun huumehommistahan kai Suomessa vastaa Tulli, Huumepoliisit ja KRP ja Supolla on ihan muut keissit."

Hurja tositarina matkasta tietoisuuden ytimeen.

